

Милан Будисављевић рођен у селу [Врело](#) код Коренице 1874. — преминуо у Сремским Карловцима 1928. године, је био српски књижевник.

Класичну филологију дипломирао је у Загребу. Као професор је радио у гимназијама у Загребу, Карловцу, Госпићу и Сремским Карловцима.

Писао је приповетке, књижевно-историјске чланке и приказе дијела појединих писаца (Антон Ашкерц, Јован Јовановић Змај, Ксавер Шандор Ћалски, Франце Прешерн, Милан Беговић, Марко Цар, Војислав Илић, Иво Војновић, Лаза Костић и др.) Књижевним прилозима сарађивао је у Вијенцу, Животу, Бранковом колу, Хрватској њиви, Босанској вили, сарајевској Нади, Летопису Матице српске. У периоду 1905—1912. био је уредник Бранковог кола.

Написао је двије књиге приповједака: Биједни људи (Загреб 1899.) и Тмурни дневи (Мостар 1906.) у којима износи живот крајишке средине. У Гласнику Народног већа (Сремски Карловци 1918) објавио је дијелове недовршене трагедије Момир и Гроздана.

Превео је у стиху Еурипидову трагедију Медеја (Земун 1920) [1].

Извори

1. Енциклопедија Југославије ЈЛЗ Загреб 1982. том 2. стр 530.